

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 17XCdo/154/2016                |
| Identifikačné číslo spisu: | 4312217717                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.09.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Gabriela Mederová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:4312217717.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/32/2013, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Co/6/2013-64 z 3. júna 2014, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Co/6/2013-64 z 3. júna 2014, o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 12C/32/2013-45 zo dňa 04.09.2013 zamietol návrh žalobcu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 125,-- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330,-- eur. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Levice ako exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej doby po viac ako 6 mesiacoch. Vec bola vedená exekútorom pod exekučným číslom EX 9831/2008. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla žalobcovi majetková škoda vo výške 125,-- eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov vo veci správy a vymáhania pohľadávky v čase omeškania, a to 70,-- eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40,-- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,-- eur na administratívnu prácu, poštovné a telekomunikačné výdavky. Nemajetkovú ujmu vyčíslil na 330,-- eur za 6 mesiacov, pričom vychádzal z výpočtu 55,-- eur za 1

mesiac omeškania s poukazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky citované v podanom návrhu. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, túto považuje za spravodlivú satisfakciu. Žalovaný sa k podanému návrhu vyjadril písomne a žiadal návrh zamietnuť, majúc za to, že žalobca nepreukázal, že by v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu a že by mu vznikla nemajetková ujma, či majetková škoda.

3. Prvoinštančný súd vykonal vo veci dokazovanie, na základe ktorého mal za preukázané, že žalobca sa podaným návrhom domáhal jednak náhrady škody a jednak náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú odôvodnil tým, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Návrh žalobcu bol dostatočne špecifikovaný v zmysle § 43 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a zákona č. 233/1995 Z. z. platného v čase podania návrhu. Žalobca v petite návrhu uviedol, čoho sa podaným návrhom domáha, voči komu a z akého titulu. Súd prvej inštancie uviedol, že nepredloženie dôkazov a neunesenie dôkazného bremena je dôvodom na prípadné zamietnutie návrhu, nie na odmietnutie podania. Návrh žalobcu súd nepovažoval za premlčaný, pretože žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená v apríli 2010 a žalobca si uplatnil u žalovaného predbežné prerokovanie na náhradu škody v apríli 2012. Návrh žalobcu súd nemohol ako predčasne podaný zamietnuť, pretože vo veci bolo rozhodnuté po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

4. Z právneho hľadiska súd vec posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a § 41 ods. 1, 2 a § 44 ods. 1, 2 z. č. 233/1995 Zb. Exekučný poriadok (ďalej len „EP“). Žalobca sa domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu s poukazom na § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote. Podstatou tohto sporu bolo zistiť a vecou žalobcu bolo preukázať, či nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia mu spôsobilo škodu a nemajetkovú ujmu, ktorých sa domáha. Súd uviedol, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, ak došlo k nezákonnému rozhodnutiu, alebo nesprávnemu úradnému postupu, došlo k vzniku škody a medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom aj vzniknutou škodou je príčinná súvislosť, pričom všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2, zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť) čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nebanlivosti, ale stačí preukázať, že i škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky („Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom“). Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Žalobca uvádzal, že na preukázanie škody požiadal o vypracovanie znaleckého posudku. Súd v tejto súvislosti poznamenal, že ak žalobcovi škoda vznikla, mal by mať dôkazy, ktorými by ju preukázal. Za daného stavu nie je zrejmé, ako mohol žalobca dospieť k výške ním tvrdenej škody. Znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania. Z tohto dôvodu súd návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom ako nehospodárne zamietol, a to aj s poukazom na ďalšie dôvody pre zamietnutie návrhu. Žalobcom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, žalobca zníženie svojho majetku žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom bolo na žalobcovi, aby svoje tvrdenia preukázal. Žalobca svoje tvrdenia o škode v návrhu všeobecne popísané ani v jednom prípade nijako nedokladoval. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkazom o vzniknutej škode. Je na

žalobcoví, aby spolu s návrhom predložil dôkazy ujmy, resp. uviedol skutočnosti, na základe ktorých bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Súd však nevidel dôvod, aby sa nejakou výškou škody vôbec zaoberal, keďže mal za to, že k vzniku škody ani nedošlo.

5. Z pripojeného exekučného spisu súd prvej inštancie zistil, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. Súd v tomto prípade neskúmal, či došlo k priesťahom v konaní, ale zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu, či sa zákonná 15-dňová lehota vzťahuje na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou exekútora, či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ EP, v čase podania žiadosti o udelenie poverenia bolo možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa žalobcu rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i/ EP. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol do § 41 ods. 2 písm. d/ EP zakotvený novelou účinnou od 01.06.2011. Novelizácia predmetného ustanovenia by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písm. i/. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písm. d/, svedčí aj komentár k § 44 ods. 2 EP. Súd teda dospel k záveru, že v predmetnej exekučnej veci je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok podľa § 41 ods. 2 písm. d/ EP. Zákonná 15-dňová lehota na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou exekútora o udelenie poverenia neplatí v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Táto výnimka bola do zákona zavedená s účinnosťou od 01.06.2010 a vzťahuje sa aj na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z.. Dôvodom zavedenia tejto výnimky je potreba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie. K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d/ EP. Zhodný názor vyplýva i z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE/60/2011 z 19.05.2011. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d/ EP. Podľa zdôvodnenia žalobcu by súd musel vydávať poverenie na základe rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní s poukazom na § 41 ods. 2 písm. i/ EP aj v súčasnosti, keď o rozhodcovských rozsudkoch hovorí § 41 ods. 2 písm. d/ EP, čo je nižšie uvádzanou judikatúrou vyvrátené. Súd teda dospel k záveru, že v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala.

6. Na vyslovenie záveru o zbytočných priesťahoch pri postupe súdu pri vydávaní poverenia by nestačilo konštatovanie prekročenia 15-dňovej lehoty, pretože podstatné sú aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu, napr. súčinnosť exekútora a oprávneného. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by mu v dôsledku takého postupu súdu mohla vzniknúť nejaká škoda alebo nemajetková ujma, ktorá nezávisí automaticky len od zistenia nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Nesprávny úradný postup nesmie mať svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/24/04). Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok NS ČR sp. zn. 2Cdon/129/97 zo dňa 29.06.1999). Takéhoto nároku by sa poškodený mohol domáhať podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu nezákonné, čo sa nepreukázalo. V odôvodnení rozhodnutia súdy po aplikovaní právnych noriem vyjadria právny názor. Ak sa právny názor ukáže následne ako nesprávny, nejde o nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok môže viesť k nezákonnému rozhodnutiu, za ktoré by štát niesol zodpovednosť len v prípade, ak by bolo zrušené alebo zmenené. Rovnako vykonanie dokazovania, ktoré považuje účastník za nadbytočné či dokonca podľa účastníka je protizákonné, nepredstavuje nesprávny úradný postup. Rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie NS ČR sp. zn. 25Cdo/1018/2007 zo dňa 25.08.2009). Súd preto návrh ako nedôvodný zamietol.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní

úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože žalovaný si žiadne trovy neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

8. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozsudkom č. k. 15Co/6/2013-64 zo dňa 03.06.2014, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

9. Odvolací súd z obsahu spisu a vykonaného dokazovania zistil, že prvoinštančný súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. S odôvodnením napadnutého rozsudku sa stotožnil v celom rozsahu a konštatujúc správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 O. s. p.), na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že postupom prvoinštančného súdu k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo. Z obsahu spisu vyplýva, že boli splnené podmienky pre prejednanie veci v neprítomnosti žalobcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p., keďže žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania neobsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa § 119 ods. 2 O. s. p. (... bez zbytočného odkladu, deň, keď sa žalobca o dôvode dozvedel).

10. K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal zo znenia tejto právnej úpravy účinnej v rozhodnom čase, pričom ani nezisťoval, či k prieťahom v konaní došlo. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca vznik škody nepreukázal, čím sa nenaplnil jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Z tohto dôvodu prvoinštančný súd postupoval správne, keď znalecké dokazovanie za účelom eventuálneho stanovenia výšky škody nenariadil.

11. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.. Úspešnému žalovanému náhradu trov v odvolacom konaní nepriznal, keďže žalovaný si ich náhradu v odvolacom konaní neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

12. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 11.09.2014.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca, ktorý jeho dôvodnosť odôvodnil dovolacím dôvodom uvedeným v § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., v spojení s procesnými vadami konania podľa § 237 písm. g/ a f/ O. s. p. (t. j., že rozhodoval vylúčený sudca, súčasne, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom).

14. Vo vzťahu k vade konania spočívajúcej v tom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, žalobca dôvodil tým, že existujú objektívne dôvody, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení. Vec mala byť preto postúpená inému okresnému súdu. Odňatie možnosti konať pred súdom vzhľadom na to, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prekvapivé, pretože popiera konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založené na tvrdeniach, ktoré sú sofistikovaným odôvodnením nespravodlivosti, je v rozpore so zákonom a ústavnou úpravou. Za odňatie možnosti konať pred súdom považoval aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko nie je dostatočne odôvodnené. V konaní bola podľa jeho názoru porušená aj základná zásada civilného procesu - kontradiktórnosť konania, keď súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch, ku ktorým sa nemohol vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne konanie vo svoj prospech.

15. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

16. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech

bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p..

19. Dovolanie možno podať iba ak to výslovne zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 237 ods. 1 O. s. p.). Dovolaním z dôvodov uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

20. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej zmenený (odsek 1), resp. v ktorých sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým prvoinštančný súd vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (odsek 3).

21. Dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení vyvodiť nemožno.

22. Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O. s. p. v dovolaní nenamietol a v dovolacom konaní vady tejto povahy ani nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto nemožno vyvodiť ani z týchto ustanovení.

23. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalobcovi bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), súčasne, či v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

24. K námietke žalobcu, podľa ktorej vo veci rozhodoval vylúčený sudca, dovolací súd uvádza, že uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 8NcC/578/2012-9 zo dňa 25.10.2012 boli z prejednávania predmetnej veci a jej rozhodovania vylúčení sudcovia Okresného súdu Levice, na ktorý žalobca žalobu pôvodne podal a namietol zaujatosť všetkých sudcov inak vecne a miestne príslušného súdu. Nadriadený súd predmetným uznesením prikázal vec na prejednanie Okresnému súdu Nitra. Z uvedeného je zrejmé, že vec prejednal súd, ktorému bola vec prikázaná po tom, ako Krajský súd v Nitre sudcov, zaujatosť ktorých žalobca namietol, z prejednávania a rozhodovania veci vylúčil, a teda námietke žalobcu vyhovel. Vo veci samej tak rozhodovala zákonná sudkyňa Okresného súdu Nitra. Z uvedeného dôvodu námietka

žalobcu o existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., dôvodná nie je.

25. Žalobca ďalej namietol, že v danom prípade mu bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu „prekvapivosti“ rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože popiera doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založené na „tvrdeniach, ktoré sú sofistikovaným odôvodnením nespravodlivosti“ a je v rozpore so „zákonom a ústavou“. Žalobca však neuvádza žiadnu konkrétnu procesnú situáciu v konaní pred odvolacím súdom alebo súdom prvej inštancie, ktorá by mohla založiť namietanú vadu konania. Abstraktné konštatovanie „v rozpore so zákonom a ústavou“, „sofistikované odôvodnenie nespravodlivosti“, „popieranie konštantnej judikatúry“, samé osebe nepredstavujú účinnú obranu, pretože chýbajú konkrétne argumenty zakladajúce presvedčivosť uvádzaných tvrdení. S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (jeho novela vykonaná zákonom č. 384/2008 Z. z.) v § 213 ods. 2 posilnil právo na spravodlivý proces tým, že strana sporu mala možnosť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že strana sporu by nemala byť zaskočená možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby jej bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. V danom prípade obidva sudy nižšej inštancie dospeli k rovnakým právnym záverom o nepreukázaní predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nesprávnym úradným postupom. Keďže odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvej inštancie, nevznikla mu povinnosť vyplývajúca z § 213 ods. 2 O. s. p.. Preto dovolacia námietka žalobcu, že išlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu, nie je dôvodná.

26. Neobstoí ani námietka žalobcu, že mu nebolo umožnené viesť kontradiktórne konanie (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), lebo sa nemohol vopred vyjadriť ku skutočnostiam a právnym argumentom, na ktorých sudy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutie. Žalobca mal možnosť predniesť svoje argumentácie a vyjadriť sa ku všetkým vo veci rozhodujúcim otázkam, a to v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, čo aj urobil, a teda svoj vplyv na konanie uplatnil. Odvolací súd sa s jeho odvolacími námietkami zaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi preukázateľne vypořiadal. Dovolací súd poukazuje na to, že žalobca v danej situácii dosiahol cestou riadneho oprávneho prostriedku sledovaný účel (vplyv na konanie). Jeho tvrdenie o odňatí možnosti konať pred súdom z tohto dôvodu preto nemá žiadne opodstatnenie (por. R 39/1993).

27. Vo vzťahu k žalobcom tvrdenej vade konania spočívajúcej v nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších inštancií zodpovedajú zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí (§ 157 ods. 2 O. s. p., § 211 ods. 2 O. s. p.), a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aký bol doterajší priebeh konania, aké stanovisko k prejednávanej veci zaujal žalovaný, uviedol zistený skutkový stav, opísal, ktoré dôkazy vykonal, čo bolo nimi preukázané, citoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., ktorými sa riadil a z ktorých vyvodil svoje právne závery a ním prijaté právne závery aj dostatočne vysvetlil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nemožno považovať za nepreskúmateľné. Rovnako aj odvolací súd reagoval na námietky žalobcu uvedené v odvolaní a náležite vysvetlil, prečo sa s nimi nestotožnil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu preto dalo odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

28. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na stanovisko publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V súlade s vyššie uvedeným je však zrejmé, že o taký prípad v danej veci nejde, lebo rozhodnutia súdov nižších inštancií obsahujú

zásadné vysvetlenia dôvodov podstatných pre ich rozhodnutia. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že mu odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.